

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1009/22
7.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, уз учешће вишег саветника Мирјане Јанковић Недић, записничара, у кривичном поступку против **окривљене АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ, одлучујући о жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду К.бр.226/21 од 06.06.2022. године, у седници већа одржаној дана **07.11.2022. године**, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и пресуда Вишег суда у Београду К.бр.226/21 од 06.06.2022. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.226/21 од 06.06.2022. године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, за које је применом наведених законских прописа и одредби чланова 4, 5, 42, 45, 54 и 63 КЗ осуђена на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца, у коју јој се урачунава време проведено у притвору по решењу судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр.91/21 од 09.03.2021. године, а који јој се рачуна од 07.03.2021. године, када је лишена слободе, па до 06.06.2022. године, када јој је притвор укинут. Истом пресудом, а на основу одредбе члана 87 КЗ окривљеној је изречена мера безбедности одузимања предмета извршења кривичног дела, и то једног ножа дужине сечива 18 цм. Окривљена је ослобођена дужности плаћања трошкова кривичног поступка, тако да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да пресуду преиначи, тако што ће окривљеној изрећи казну затвора у дужем трајању.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж.бр.1084/22 од 11.10.2022. године предложио да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца ВЈТ у Београду и првостепену пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да пресуду преиначи, тако што ће окривљеној АА за кривично дело за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудити на казну затвора у дужем трајању.

Апелациони суд у Београду одржао је седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу одредбе члана 451 став 1 ЗКП у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалба је неоснована.

Жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, тако што се истиче да су разлози пресуде потпуно нејасни и у знатној мери противречни, како међусобно, тако и у односу на изреку. Наведена битна повреда одредаба кривичног поступка, по мишљењу јавног тужиоца ВЈТ у Београду огледа се у томе јер је одбрана окривљене дата у истрази контрадикторна сама себи у делу у којем описује на који начин је дошло до повређивања њеног ванбрачног партнера, оштећеног ББ, док је исказ оштећеног из истраге у погледу наведених околности нелогичан и неживотан, с обзиром да оштећени није могао да објасни само део критичног догађаја када му је нанета повреда, иако је у осталом делу детаљно објаснио све околности под којима се одиграо предметни догађај, а како је и сведок очевидац догађаја ВВ у истрази навео да није видео тренутак када је окривљена убола оштећеног ножем, то је по мишљењу јавног тужиоца нејасно из којих разлога је првостепени суд у потпуности прихватио одбрану окривљене из истраге, те исказ оштећеног и наведеног сведока из ове фазе поступка и на њима засновао своју одлуку, наводећи да су дати разлози у погледу наведене одлучне чињенице у знатној мери противречни, како међусобно, тако и у односу на саму изреку.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, неосновано се жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду побија првостепена пресуда због наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, с обзиром да је изрека побијане пресуде којом је окривљена АА оглашена кривом због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, јасна и у сагласности са разлозима наведеним у изреци у погледу начина повређивања оштећеног ББ.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно утврђеног чињеничног стања и самим тим повреде кривичног закона, жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду оспорава се оцена суда о изведеним доказима, а пре свега оцена одбране окривљене, исказа оштећеног, те исказа поменутог сведока, у погледу околности под којима је извршено кривично дело, а с тим у вези оспорава се и закључак првостепеног суда да се у радњама окривљене не стичу обележја кривичног дела убиства у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ, које јој је оптужницом стављено на терет, већ кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, за које је оглашена кривом.

Међутим, по оцени Апелационог суда у Београду, изнети жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду су неосновани, јер је првостепени суд на основу изведених доказа ближе наведених у образложењу побијане пресуде правилно утврдио да је окривљена дана 07.03.2021. године, око 14.00 часова, у Београду, ГО ..., у ул. ... бр. ..., у стању урачунљивости, која је била смањена до степена битног, али не и битно, свесна свог дела и да је исто забрањено, а чије је извршење хтела, тешко телесно повредила оштећеног, услед које повреде је доведен у опасност живот ванбрачног партнера ББ – оштећеног, на тај начин што је након вербалне расправе изненада узела један кухињски нож са дрвеним рукохватом, дужине сечива 18 цм и задала оштећеном једну убодну рану у левој половини леђа – испод леве лопатице, дубине око 10 цм и дужине око 3 цм, која повреда представља тешку телесну повреду опасну по живот, због оштећене функције дисања услед присуства слободног ваздуха у левој половини грудне дупље и изливања крви из пресечених крвних судова дуж канала убодине у леву половину грудне дупље и пут споља, након чега је окривљена напустила лице места, док је њихов заједнички пријатељ ВВ, који је био присутан све време, позвао хитну помоћ која је убрзо збринула оштећеног.

За оваква чињенична утврђења из изреке првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао довољно јасне и аргументоване разлоге, који не садрже никакве нејасноће, нелогичности, нити противречности, па ни оне на које се указује жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду, због чега су супротни жалбени наводи јавног тужиоца којима се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а с тим у вези и правна квалификација кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, за које је окривљена оглашена кривом, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Доносећи побијану пресуду првостепени суд је имао у виду да су сведок оштећени и сведок ВВ који је био присутан у тренутку када се одиграо инкриминисани догађај, нису видели тренутак када је окривљена АА ножем задала повреду оштећеном ББ. Првостепени суд је такође имао у виду и да је окривљена у својој одбрани у истрази објаснила да не зна када, ни како, а ни да ли је убола оштећеног, међутим, на основу изведених доказа, и то исказа самог оштећеног из истраге, затим одбране окривљене у делу који је суд прихватио, а у којем је сведочила о свађи са оштећеним и исказа сведока ВВ, првостепени суд је правилно утврдио да је у току свађе између оштећеног и окривљене АА, оштећеном задата повреда описана у изреци пресуде. Наиме, сведок – оштећени је у свом исказу у истрази навео да након што су он и окривљена током свађе пали, у моменту када је окривљена устала, пре него што је изашла из куће, убола га је ножем, а моменат настанка предметне повреде како је сведок – оштећени описао у свом исказу у истрази, поклапа се са исказом сведока ВВ у којем је објаснио да је покупио

ножеве са пода, па и нож којим је задата повреда оштећеном, у моменту када се окривљена облачила и одлазила, и који је навео да није видео да је оштећени пао. Из исказа сведока ГГ утврђено да када је окривљена изашла из куће у којој се одиграо предметни догађај, чула један женски глас препознавши да је то глас окривљене која је плакала и говорила: “Мајко, убола сам ББ, ја не могу више да издржим, он мене малтретира”, мислећи на оштећеног ББ.

Осим тога, одбрана окривљене из истраге у којој је навела да је узела нож, те исказ сведока ВВ у коме је навео да приликом свађе између окривљене и оштећеног, није видео да је оштећени пао, у сагласности су са исказом судског вештака др Слободана Савића који је навео да се на основу постојећих података искључује наводни пад на нож, јер једноставно не може да се сагледа ситуација у којој би се нож налазио, односно у ком положају да би приликом пада на леђа дошло до набадања на нож. Стога је првостепени суд правилно поступио када није прихватио одбрану окривљене дату на главном претресу у делу у којем је навела да није убола оштећеног, те да се окривљени сам убо на нож, који је био на столу када је пао, с обзиром да је оваква одбрана окривљене у супротности са одбраном коју је дала у истрази, непосредно након критичног догађаја, односно два дана након одигравања предметног догађаја, затим, исказом оштећеног из истраге и сведока ВВ, који је видео да оштећени крвари, те да тешко дише и који је сакупио ножеве, али није видео сам тренутак повређивања оштећеног, нити да је оштећени пао и сам се набо на нож. Такође је првостепени суд дао и разлоге из којих није прихватио исказ оштећеног ББ са главног претреса у којем је тврдио да га окривљена није убола АА, које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд.

Да је оштећени задобио повреде ближе описане у изреци пресуде и да је повреда нанета ножем, првостепени суд је утврдио из отпусне листе Војномедицинске академије, Клинике за грудну и кардиналну хирургију за пацијента ББ од 15.03.2021. године, али пре свега из налаза и мишљења судско-медицинског вештачења судског вештака Зорана Станковића од 12.04.2021. године, односно судског вештака проф. др. Слободана Савића, специјалисте судске медицине од 04.02.2022. године, као и из ДНК вештачења ДНК Центра за генетику од 15.04.2022. године, те потврде о привремено одузетим предметима од 08.03.2021. године, а о чему су се изјаснили и Александар Николић и судски вештак проф. др. Слободан Савић приликом саслушања на главном претресу.

Наведене доказе првостепени суд је ценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности и у склопу одбране окривљене, дајући за своја чињенична утврђења из изреке довољно јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, те да је окривљеној стављено на терет да је покушала да лиши живота оштећеног, те да је због тога извршила кривично дело убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ, првостепени суд се квалификујући описане радње извршења, бавио само утврђивањем психичког односа окривљене према делу, односно радњи коју је предузела у односу на оштећеног, имајући у виду све околности критичног догађаја, тако што је субјективне околности на страни окривљене процењивао на основу објективних околности везане за начин

извршења кривичног дела.

Наиме, првостепени суд је имао у виду да се критичног дана догодила вербална свађа између окривљене АА и оштећеног ББ, затим да је окривљена у току свађе узела нож који се налазио у кући и убола оштећеног, након чега се уплашила и напустила лице места. Имајући у виду овакво понашање окривљене, првостепени суд је правилно закључио да је нелогично да неко ко има намеру да одређено лице лиши живота и свест о свом делу, након једног убода, напусти лице места и остави нож којим је задала убод оштећеном, а затим позове мајку и обавести је шта је учинила, при чему је морала знати да ће на ножу остати отисци прстију и да ће бити пронађена. Првостепени суд је такође имао у виду да је окривљена била у стању повишене афективне напетости са садржајем ефекта гнева средњег интензитета, те да је због тога имала осећање љутње, беса и страха, при чему су се о психичком стању окривљене изјашњавали судски вештаци приликом неуропсихијатријско-психолошког вештачења, који су навели да је окривљена емоционално нестабилна личност и из тог разлога је по њима и користила психоактивне суптанце, а с обзиром на структуру личности, окривљена реагује импулсивно на спољне реакције изливима беса и љутње. Из свега наведеног првостепени суд је извео правилан закључак да окривљена није имала намеру да оштећеног лиши живота, а из чињенице да је окривљена узела нож и задала наведену тешку телесну повреду оштећеном која је опасна по живот, једним убодом ножем, произлази да је неспорно умишљај окривљене био усмерен на наношење телесне повреде, који је обухватао и наношење тешке телесне повреде опасне по живот.

Дакле, како је првостепени суд утврдио да је умишљај окривљене био усмерен на извршење кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, јер су у њеним радњама садржана сва битна обележја овог кривичног дела, то је и по оцени Апелационог суда у Београду, правилно поступио када је извршио преквалификацију кривичног дела које је окривљеној стављено на терет, налазећи да је окривљена предметно кривично дело за које је оглашена кривом извршила у стању смањене урачунљивости до степена битног, али не и битно, услед стања афективне напетости са садржајем афекта гнева средњег интензитета. При томе је првостепени суд имао у виду интензитет напада који се огледа у једном ударцу ножем, који је окривљена нанела оштећеном након свађе, те међусобног гурања, када су претходно пре наношења повреде, били и пали, те када је оштећени, док је окривљена још увек лежала, гурнуо исту ногом и рекао јој: “Ај иди више кући”, а све по сопственом казивању.

Ценећи психички однос учиниоца према извршеном кривичном делу, првостепени суд је правилно утврдио да је окривљена поступала у стању урачунљивости, која је била смањена до степена битног, али не и битно, што је утврђено из налаза и мишљења судских вештака др Бојане Кеџман и Гордане Ковач Гавриловић од 03.04.2021. године.

С обзиром да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, на основу којих је извео закључак да се у радњама окривљене не стичу обележја кривичног дела убиства у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ на начин како је окривљеној стављено на терет, већ сви битни субјективни и објективни елементи бића кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 КЗ, за које је и оглашена кривом, на начин описан у изреци, то су жалбени наводи

јавног тужиоца ВЈТ у Београду којима се у овом делу побија првостепена пресуда, такош то се износи супротан став, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, а по жалби јавног тужиоца ВЈТ у Београду, Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба неоснована.

Наиме, првостепени суд је одлучујући о врсти и висини кривичне санкције коју ће изрећи окривљеној, правилно ценио све околности из члана 54 КЗ које су од утицаја на висину казне, па је тако од олакшавајућих околности на страни окривљене ценио њено коректно држање пред судом, чињеницу да је у истрази признала радње извршења за које је оглашена кривом, да је мајка једног пунолетног детета, да се оштећени није придружио кривичном гоњењу, те да није истакао имовинско-правни захтев, као и да није осуђивана, док је нашао да отежавајућих околности није било. Ценећи све наведене олакшавајуће околности, а у одсуству отежавајућих, те степен кривице окривљене, тежину извршеног кривичног дела, јачину повреде заштићеног добра, као и личност окривљене као извршиоца и њене личне прилике, првостепени суд је правилно поступио када је окривљену осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца, у коју јој ће се урачунати време проведено у притвору ближе наведено у изреци побијане пресуде, применом одредбе члана 63 КЗ.

По оцени Апелационог суда у Београду, казна затвора у наведеном трајању сразмерна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљене и иста је нужна, али и довољна за постизање сврхе кажњавања из члана 42 КЗ, а у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, како је правилно закључио и првостепени суд.

Стога су жалбени наводи јавног тужиоца ВЈТ у Београду којима се оспорава правилност одлуке о кривичној санкцији, уз изношење сопствене анализе напред наведених околности које је првостепени суд ценио као олакшавајуће, а које као такве нису могле бити цењене, за овај суд неприхватљиви и као такви оцењени неоснованим.

Такође се неосновано у жалби јавног тужиоца ВЈТ у Београду истиче да је првостепени суд као отежавајућу околност морао ценити последицу извршеног кривичног дела, односно чињеницу да је окривљена оштећеном нанела тешку телесну повреду опасну по живот, с обзиром да се ради о квалификаторној околности кривичног дела за које је окривљена оглашена кривом, због чега ова околност није могла бити цењена и приликом одмеравања казне, јер би се радило о двоструком вредновању.

Пошто се, према оцени Апелационог суда у Београду жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ у Београду не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то је жалба одбијена као неоснована.

Сходно наведеном, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Мирјана Јанковић Недић,с.р.**

**Председник већа-судија
Милимир Лукић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић